

STATĚČNÉ

A

ZLOMENÉ

SRDCE

BRIGID KEMMEREROVÁ

COO
BOO

Statečné a zlomené srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmererová
Statečné a zlomené srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STATEČNÉ
A
ZLOMENÉ
SRDCE

Tahle knížka je pro tebe, můj milý čtenáři.

Podívej se do zrcadla.

Umíš zlomit kletbu.

Jsi silný.

Úžasný.

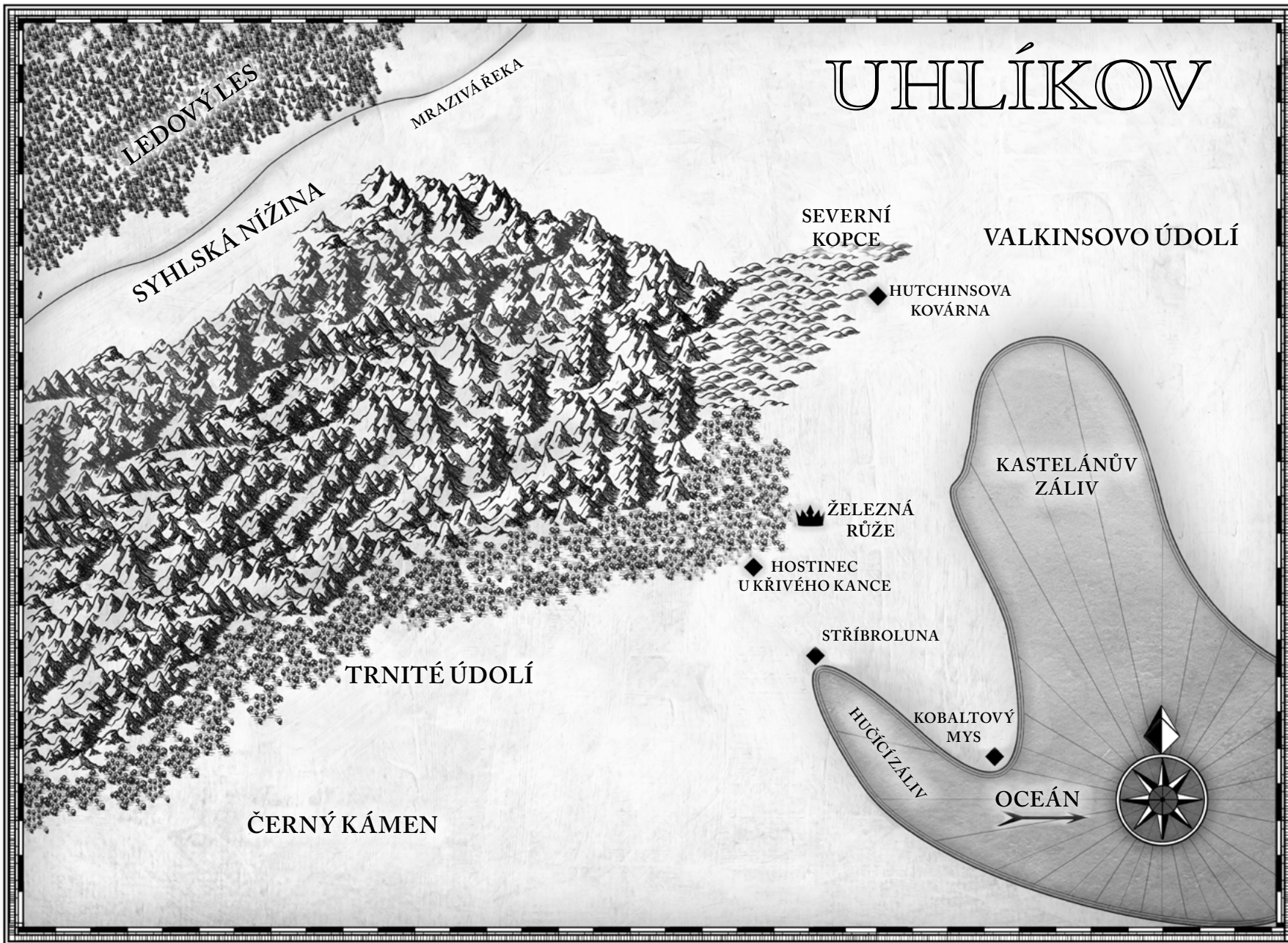
Měníš svět jen tím, že v něm žiješ.

A já jsem na tebe

tak hrozně

hrdá.

UHLÍKOV

KAPITOLA PRVNÍ

H A R P E R

Pokud mi tu něco chybí, pak vědomí, kolik přesně je hodin. Je to jedna z několika věcí, které jsem za sebou jen neochotně nechávala ve Washingtonu. Když ale padne tma, z večere se stane jen mlhavá vzpomínka a Rhen se ještě nevrátil do svých komnat, dala bych hodně za to, abych věděla, kolik je hodin. Na čekání ve tmě už jsem si dávno zvykla, ale když jsem ještě brouzdala s bratrem po ulicích, měla jsem aspoň jeho mobil a mohla počítat každou minutu.

Teď jsem ale princezna Harper z Dýsí a v Uhlíkově ještě neobjevili elektřinu.

Bydlíme v oddělených komnatách, přesně jak se sluší na korunního prince a dámu, s jejímž královstvím se Uhlíkov hodlá spojit, ale nikdy mě nezapomene navštívit, než se stáhne k sobě.

Ještě nikdy se takhle neopozdil. Aspoň... myslím.

Výheň dne polevila a otevřenými okny mi do pokoje proudí chladivý vzduch. Z ohně už zbylo jen pár dohasínajících uhlíků. Venku probleskují louče stráží hlídajících Železnou růži, pravidelně rozmís-

těné tečky světla, díky nimž pozemek hradu nikdy nepohltní úplná tma. Jak jiné to tu bylo, když na Železné rúži ještě ležela krutá kletba, všude kolem panovala jen prázdnota a tma a jedinými obyvateli hradu jsme byli my tři: Rhen, Grey a já.

Teď se to v hradě hemží šlechtou, služebnictvem a vojáky, takže sami nikdy nejsme.

A Grey je pryč. Už celé měsíce.

Z nočního stolku si vezmu svíci a připálím si ji od uhlíků v krbu. Teď už to dělám stejně automaticky, jako jsem doma stiskla vypínač. Zo, moje osobní strážkyně a nejlepší kamarádka, dnes nemá službu a potřebuje se vyspat. To samé Freya, moje komorná. Světla v jejím pokoji potemněla už před celými hodinami, jen já si sobecky přeju, aby ještě byla vzhůru. Kamarádka by se mi teď docela hodila.

Někdo tiše zaklepe na dveře a já spěchám otevřít.

Rhen to není, ten by navíc stejně neklepal. Na chodbě stojí Jake.

Když jsem byla ještě malá, byl Jake něžný a laskavý, dokonalý starší bratr. Jakmile jsme ale začali dospívat a naše máma smrtelně onemocněla, zkazil nám vlastní táta život. Jake má postavu jako ragbista, a tak začal pro vymahače dluhů, kteří po nás šli, dělat nejrůznější drobné špinavé prácičky, aby nám pomohl přežít. Tím se pro okolí mimo rodinný kruh rychle přeměnil z milého kluka na postrach ulic.

Když teď se mnou skončil v Uhlíkově, zemi zároveň nádherné a nebezpečné, nezměnil se ani o trošičku. První den tady byl sice trochu nesvůj, ale brzy se se svou fiktivní rolí prince Jacoba z Dýsíšil. Tmavé vlasy mu trochu dorostly a meč u pasu už nosí tak samozřejmě, jako by se s ním narodil. Ve Washingtonu si na něho nikdo nedovolil a ani tady to nikdo nezkouší.

Dnes se tváří vážně.

„Ahoj,“ pozdravím ho, „pojď dál.“

Poslechne a já za ním tiše zavřu.

„Co že jsi ještě vzhůru?“ ptá se.

„Čekám na Rhena.“ Odmličím se a dodám: „A proč nespíš ty?“

Jake zaváhá. „S Noahem balíme.“

Noah je jeho přítel, ještě nedávno mladý doktor na hektické pohotovosti v D.C., teď hradní „ranhojič“.

„Balíte?“ povytáhnu překvapeně obočí.

Brácha se ještě pořád tváří jako bouřkové mračno. „Ráno odjíždíme.“

Je to tak nečekané, že překvapeně ucouvnu.

Cukne mu v koutku. „Není to navždycky, Harp, neboj.“

„Ale... co tím myslíte, že *odjíždíte*?“

Pokrčí rameny, nervózně se zavrtí a přejde k oknu. „Už tu trčíme celý měsíc. Chápu, že ty si hraješ na princeznu, ale já jsem tu jak v kleci,“ odmlčí se a podívá se na mě. „Budem pryč jen na pár týdnů. Maximálně měsíc.“

„Měsíc,“ vydechnu.

Za měsíc se toho může spoustu přihodit. To vím nejlépe sama.

„Ale jak budu vědět, že jsi v pořádku?“ namítnu ustaraně. „Co když se něco stane? Trvá celé dny a někdy i týdny, než se sem dostane nějaká zpráva. Pořád nevíme, co se děje v Syhlské nížině, jak to bude s Rhenovou korunovací a...“

„Ty mě ale nemusíš kontrolovat, Harper,“ blýskne po mně očima brácha.

„Stejně mám starost,“ polknu. Už jednou jsme byli dlouho jeden bez druhého, když mě Grey unesl z ulic Washingtonu, a já jsem se příšerně trápila myšlenkou, že netuším, co se s Jakem stalo. Takhle už se nikdy v životě cítit nechci. „Už ses zeptal Rhena? Myslím, že i on ti řekne, že to není dobřej nápad.“

„Není můj bachař,“ zablýskne se Jakeovi v očích.

„Já vím, ale...“

„Stejně to ví. Už jsem s ním mluvil.“

To mě překvapí.

„Prosil jsem ho, aby ti nic neříkal,“ vysvětlí, „chtěl jsem ti to povědět sám.“

„Takže už máš všechno pěkně zařízeno,“ stisknu nakvašeně rty.

„Ne, Harp, všechno ne,“ nadechne se a pokračuje: „Chtěl bych totiž, abys jela s náma.“

„Jakeu, dobře víš, že nemůžu.“

„Ale můžeš. Můžeš odsud vypadnout stejně jako já,“ přijde až ke mně, a když promluví, jeho hlas zní klidně. „Rhen nehlídá ani tebe. Nemusíš tu na něho celé noci čekat.“

„Rhen vládne své zemi,“ odpovím klidně. „To není jako by se poflakoval po nocích s kamarády.“

„Je mu osmnáct stejně jako tobě,“ zamračí se Jake a dodá: „Chceš si ho vážně vzít?“ Ta otázka mi vyrazí dech.

Můj bratr si mě zkoumavě měří. „Harp, sama přece víš, že pokud tu zůstaneš, budeš se muset za Rhena vdát. Vymyslel si spojenectví s neexistující zemí, které stojí a padá s vaší svatbou.“

Tohle všechno moc dobře vím. Samozřejmě.

Když dlouho mlčím, přejde Jake ke krbu a zadívá se do plamenů. „Ještě jsi mi neodpověděla.“

Manželství. „Já... já nevím.“

Jake přihodí polínko na oheň a štouchne do něho pohrabáčem.

„A o to mi právě jde. Neměla bys takové otázky vůbec řešit,“ zavrchá. Dřevo olízne plamen a Jake se na mě tázavě podívá přes rameno. „Neměla bys být v pozici, kdy si tě tvůj kluk musí vzít jen proto, aby zachránil svoji zemi.“

Posadím se na pohovku. „Páni, Jakeu, to je fakt radost, že jsi přišel.“

Znovu se podívá do poskakujících plamínek, které mu barví hnědé vlasy do odstínů rudé a zlaté. „Vím, že doma to taky nebyla procházka růžovým sadem, ale nemám pocit, že by nás tady čekalo něco lepšího.“

„Utekli jsme z Washingtonu ve chvíli, kdy na nás nějaký chlap mířil pistolí,“ namítnu.

„Já vím, já vím,“ vydechne Jake a chvíli mlčí. To ale neznamená, že se s mojí odpovědí smířil.

Nevím, co bych mu ještě řekla. „Nemůžu to tu opustit, Jakeu.“

„Takže ho miluješ.“

„Ano.“

Povzdychne si a posadí ke mně na pohovku. Opřu mu hlavu o rameno a společně se zadíváme do ohně.

„Šeptanda se nám začíná vymykat z rukou,“ řekne Jake nakonec. „Lidi říkají, že Rhen není právoplatným dědicem, že Karis Luran znovu zaútočí...“

„To už tu koluje celé měsíce.“

„Lidem začíná být divný, proč tu ještě není vojsko z Dýsí. Začínají tušit, že celé vaše slavné spojenectví je podfuk,“ zabodne do mě brácha pohled. „Neodjíždím pryč jen proto, abych odsud vypadnul. Rád bych věděl, co se venku opravdu děje.“

„Rhen by nám přece nelhal.“

Jake se na mě dlouho dívá a potom odpoví: „Lže celé zemi, takže pokud si myslíš, že k nám je upřímný, měla by sis dávat pozor.“

Těžce polknu. Takový Rhen přece není. „Nemusíš hned začínat hádky, Jakeu.“

„To taky nedělám, jen bych byl rád, abys občas zapnula mozek,“

zavrtí hořce hlavou. „Noah mi taky říkal, že s náma nepůjdeš. Já jsem doufal, že si to aspoň necháš projít hlavou.“

Zadívám se na něho. Jake. Můj brácha, který už udělal tolik příšerností, jen aby mě ochránil. V hloubi srdce ještě pořád skrývá laskavost a soucit. Víím to. „Promiň,“ hlesnu.

Jake zatne zuby. „Kéž bych aspoň věděl, jestli je Grey vůbec ještě naživu.“

„To by mě taky zajímalo,“ povzdychnu si.

„Jenže nás dva s Noahem z úplně jiných důvodů,“ upře na mě oči. „To Grey nás tady uvěznil,“ zavrtí hlavou a promne si rukou bradu. Cítím, jak je napjatý. „Jestli se tu ještě ukáže, postarám se, aby toho pořádně litoval.“

Je to dost chabá výhrůžka. Grey je dost pravděpodobně mrtvý nebo uvězněný na druhé straně, což je podobně hrozné. „Proč se tak vztekáš?“

Jakeovi se v očích stahují černá mračna. „Celé měsíce se koukám, jak tě využívají, Harper.“

„Nikdo mě nevyužívá, brácho.“

„Ale ano. Grey tě sem přitáhl, abys mu pomohla zlomit kletbu, která se tě ani v nejmenším netýká. A když jsi utekla, přivedl tě zase zpátky.“

„Na moje výslovné přání.“ Skutečně jsem se vrátit *chtěla* a svého rozhodnutí nelituju.

Teprve teď, když se dívám do Jakeových rozezlených očí, ale chápu, že *on* mojí volby lituje. Možná jsem mu zachránila život, ale uvěznila jsem ho tady a odřízla mu cestu domů.

Západka na dveřích cvakne a já se překvapeně otočím. Ve dveřích stojí Rhen.

Na sobě ještě má formální oděv, modrý kabát zapnutý až ke krku

a meč u pasu. Odrazy plamenů mu barví vlasy do zlata, zato jeho oči pozbyly obvyklé jiskry a vypadají už jen unaveně. Všimne si, že se mnou u krbu stojí i Jake, a zarazí se. Atmosféra v pokoji zhoustla tak, že ji okamžitě ucítil na svých ramenou.

„Odpusť,“ vydechl Rhen opatrně, „je pozdě. Myslel jsem, že tu budeš sama.“

„Asi bys *měla* být sama,“ povzdychne se Jake, „už mizím.“ Nakloní se a políbí mě něžně na čelo. „Dávej na sebe pozor, Harper, jasný?“

Jeho poslední slova najednou zjemní všechny ty ostré věty, které jsme si vyměnili. „Díky, brácho.“

Než vezme za kliku, zastaví se na chvíli u Rhena. „Zítرا odjíz-dím,“ oznámí suše.

„Ve skutečnosti už dnes,“ odpoví princ podobně bezbarvým tónem. „Už je po půlnoci,“ zadívá se do potemnělého okna. „Dustan s několika muži vás doprovodí. Můžete odjet už za svítání, jestli je vám líbo.“

Rhena slova Jakea malinko zaskočí, ale brzy se vzpamatuje a odpoví: „Fajn.“

Rhen povytáhne obočí. „Myslel sis snad, že nedodrším slovo?“

„Spíš jsem měl pocit, že budeš mít na práci důležitější věci.“

„Vskutku. To také platí.“ Rhen podrží Jakeovi dveře na znamení, že si bratr může jít po svých.

Jake otevře pusu a hned se chce hádat.

Rhen umí být trpělivý, když chce, ale cítím, že teď taková chvíle nenastala. „Dostals, co jsi chtěl, Jakeu,“ řeknu dřív, než se do Rhena brácha stačí pustit.

„Ani v nejmenším,“ zavrčí Jake, ale bojovnost z něho rychle vyprchá-vává. Nakonec se otočí a zamíří ven.

Jakmile je pryč, přijde Rhen ke mně. Každý den mu kreslí pod oči nové a nové stíny temné, nikdy nepolevující ostrážitosti.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se. Po schůzkách s rádci je vždycky takhle prkenný, ale dnes působí přece jen ještě sešněrovaněji než jindy. Je odtaziťý. Tak přísný, že kdybych ho neznala, asi bych nervózně ucouvla. „Co se děje? Je pozdě. Myslela jsem...“

Jeho ruce mě popadnou kolem pasu tak prudce, že zalapám po dechu. Než se naděju, najdou jeho rty moje.

Rhen je tak silný, tak schopný, že mě jeho něha vždycky znovu překvapí. Přepochodoval pokojem, jako by se chystal k bitvě, ale líbá mě jako to nejkřehčí, co na svém hradě má. Z jeho náruče sálá teplo, které se mi příjemně vsakuje do kůže. Opřu si dlaně o látku jeho kabátu a vdechnu vůni jeho těla. Rhenova blízkost pomalu rozpouští pochyby, které mi nasadil do hlavy Jake.

Když se Rhen odtáhne, vznikne mezi našimi rty mezírka dost široká na to, aby promluvil. Jeho oči se vpíjejí do mých. „I na opačné straně hradu jsem cítil, že si děláš starosti,“ pohladí mě palcem po tváři, „a cítím to i teď.“

Začervenám se a sklopím oči. Moje prsty nemotorně bojují s přezkami kabátu a dělají, jako by je Rhen potřeboval utáhnout, ačkoli to tak není. „Jsem v pořádku,“ odpovím nakonec.

„Harper,“ zašeptá něžně Rhen a přikryje mi nervózní ruku svou dlaní.

Líbí se mi, jak vyslovuje moje jméno, jak jeho přízvuk těžce ulpívá na „R“ a zní jako kočičí předení. Většinou je tak formálně zdvořilý, že se moje jméno změnilo na sladké tajemství sdílené jen ve chvílích, kdy jsme spolu sami.

Položí mi prst na bradu a zvedne mi hlavu, abych mu viděla do očí. „Pověz, co tě trápí.“

„Jake mi právě řekl, že odjíždí.“

„Ach,“ povzdychne si Rhen. „Tvůj bratr je netrpělivý a lehkomy-

slný a nevybral si ten nejlepší čas, ale mohlo by to být i horší. Raději mu dám požehnaní a pošlu ho, kam ho srdce táhne, než abych se bál, jaké škody mi v království napáchá. Dustan se postará, aby se nedostal do větších potíží.“

Rhenovo rozhodnutí mě překvapuje. „Vážně s ním posíláš svého velitele stráží?“

„Raději bych si ho tu nechal, ale nemám mnoho mužů, kterým bych věřil natolik, abych jim Jakea svěřil. Královská garda se ještě neosvědčila, ale tvůj bratr trvá na tom, že odejde, ať se mi to líbí, nebo ne.“

Celý Jake!

Rhen se na mě zadívá. „Nebo bych měl raději poslat Zo?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. Když už odjede Jake, asi bych neunesla pomýšlení, že přijdu i o svoji nejlepší kamarádku. „Řekl ti Jake, že by si přál, abych jela s ním?“

Rhen se zarazí. „Ne. A jak ses rozhodla?“

Tohle je jedna z věcí, které se mi na Rhenovi líbí ze všeho nejvíc. Je rozhodný velitel, silný a přímý, ale nikdy nerozhoduje beze mě. „Zůstávám tady.“

Můj princ dlouze vydechne a znovu mě políbí. „Trvalo tak dlouho, než jsem tě našel... Bál jsem se, že nás osud rozdělí.“

Přitisknu se k němu a vdechnu jeho vůni. „Nikam nejedu.“

Několik dlouhých chvil mě mlčky tiskne v objetí, ale vnímám, že ho starosti neopustily.

Kousnu se do rtu, když horečně přemýšlím, jak se zeptat, na co chci, aniž bych jeho znepokojení ještě prohlubovala. „Jake říkal, že se po království stále častěji šeptá, že má na trůn nárok jiný dědic.“

„To je pravda.“

Přitisknu Rhenovi dlaň na hruď a hlavou se mi honí všechno, o čem mě bratr informoval. „Svěř se mi, Rhene.“

Rhen si podrážděně povzdychne. „Ten dědic skutečně existuje – jsou k tomu i královské zápisky s otcovou pečetí. Chtěl jsem urychlit korunovaci, ale mnoho našich šlechticů chce nejdřív důkaz, že moje rodová linie je čistá a neporušená, a já jim ho musím poskytnout.“

„Jak toho dědice najdeš?“

„Možná je to nemožné. Nemusí být ani naživu. V ruce máme jen zlomky informací. Jeho matka byla kouzelnice, takže by měl ovládat magii podobně jako čarodějnice Lilith. Sama mi jednou řekla, že magická pavučina u ní nekončí, že ji cítí ještě v jiné bytosti. Kouzla jsou u nás v Uhlíkově zakázána už celá léta, ale pokud rozšíříme zvěst, že někdo z poddaných takové schopnosti má, už se tak snadno neschová.“

Lilith. Už při zvuku jejího jména se zachvěju strachy. „Co uděláš, jestli toho dědice najdeš?“

„Pokud má magické schopnosti, bude zlikvidován.“

Šokovaně ucouvnu. „Rhene!“

Mlčí. Nemusí nic říkat. Mluví za něho odhodlaný pohled.

Ucouvnu ještě o krok. „Ten člověk je tvůj *bratr*.“

„Ne. Je to cizí chlap,“ řekne bezbarvě Rhen. „Jedna čarodějnice se mě už natrápila dost a dost a málem zničila celé království. Nebudu riskovat, že Uhlíkov přivede ke zkáze druhý takový.“

Stojím jako přikovaná. Ačkoli jsem hned vedle krbu, zakouzl se do mě mráz. Nevím, co bych Rhenovi řekla. Už jsem zažila, že někoho odsoudil na smrt, ale to byl muž, který zabil jednoho z našich strážců a při nejbližší příležitosti by býval poslal na věčnost i nás.

Tohle je něco jiného. Promyšlená, chladnokrevná vražda.

Rhen přijde blíž a zvedne ruku, aby mě pohladil po tváři. Když ucuknu, ztvrdnou mu rysy. „Nechtěl jsem tě rozrušit,“ řekne a já vím, že jeho slova jsou upřímná. „Nečekal jsem, že tě to překvapí. Sama jsi přece na vlastní oči viděla, jaké škody tu napáchala Lilith.“

Polknu. Ano. Přihlížela jsem, jak Lilith Rhena znovu a znovu mučila a on ji nemohl zastavit.

„Určitě máš pravdu,“ zašeptám, ačkoli si sama nejsem tak jistá.

Roztřeseně se nadechnu a přitisknu si dlaň na břicho.

Rhen už několikrát dokázal, že udělá, cokoli bude nutné, aby udržel Uhlíkov pohromadě. A dokazuje to i teď.

„Neodtahuj se ode mě,“ zašeptá měkce. V hlase se mu objevil úplně nový tón. Ne snad zranitelnost, ta nikdy, ale něco podobného. „Prosím. Tvůj chlad je k nesnesení.“

Vypadá tak unaveně a je napnutý jako struna. Raději ani nehádám, kdy se naposledy pořádně vyspal. Zhluboka se nadechnu, přemluvím své ruce, aby se netřáslly, a pevně Rhena obejmu.

„Teď mi zase řekni ty, co tě trápí,“ zašeptám.

„Nevím ani, jestli je Lilith mrtvá,“ odpoví Rhen. „Pokud by toho dědice našla a spřáhla se s ním proti mně...“

„Už jsou to celé měsíce a ticho po pěšině. Buď zůstala na druhé straně ona, nebo Grey.“

„Nebo se jí zavázal, jak jsme sami viděli, a Lilith si jen dává trochu načas.“

Grey se Lilith odevzdal, aby mi zachránil život, ale potom jí protul hrdlo a zmizel na druhé straně. Ve Washingtonu.

„Grey by té čarodějnici nikdy nepomáhal,“ řeknu přesvědčeně. „Určitě ne, Rhene.“

„Musím chránit svůj lid, Harper.“

Přitiskne se ke mně a já poslouchám, jak se jeho dech pomalu uklidňuje. Položím mu ruku na tvář a můj princ zavře oči. Ještě si pamatuju na tu chvíli před několika měsíci, kdy byl Rhen nestvůrou, a já jsem ho podobným gestem utišila. Cítila jsem tehdy jeho strach a cítím ho i teď.

„Ty už přece nejsi monstrem,“ vydechnu.

„Poslal jsem strážce do domu Greyovy matky v Trněném údolí,“ nakousne Rhen opatrně.

Moje ruka na jeho tváři ztuhne. „Cože? Kdy?“

„Minulý týden,“ řekne. „Jen pro pořádek.“ Odmlčí se a dodá: „Dnes se vrátili.“

Grey mi kdysi řekl, že Lilith zabila celou jeho rodinu a nechala žít jen matku.

„A co tam našli?“

„Greyova matka je pryč. Lidé z městečka říkali, že před pár měsíci prodala dobytek a odstěhovala se neznámo kam.“ Další chvíle ticha. „Povídá se, že u ní chvílku bydlel nějaký zraněný člověk, ale nikdo ho nikdy neviděl venku.“

„Takže Grey možná žije,“ vydechnu.

„Ano,“ odpoví Rhen úsečně, ale z jeho hlasu čtu starost a nejistotu. „Podle toho, co mi říkali moji lidé, žije určitě.“

Zvednu oči. „Grey by se ale do služeb Lilith nikdy nedal.“

„Pokud neslouží té čarodějnici, proč se nevrátil k nám na hrad?“

Snažím se najít nějakou přijatelnou odpověď, ale nedaří se mi to.

„Karis Luran nás může napadnout každou chvíli,“ řekne Rhen, „stejně jako se každou chvíli odněkud může vynořit dědic.“ Na moment utichne, a potom dodá: „A Lilith asi někde čeká jen na vhodnou příležitost k útoku.“

Opřu si hlavu o Rhenovu hrud' a zadívám se z okna na oblohu plnou hvězd. „Ach, Greyi,“ zašeptám, „kde vězíš?“

„Přesně tak,“ povzdychne si Rhen a já v tom zvuku slyším všechen jeho smutek, starost i toužení. „Přesně tak,“ zopakuje a políbí mě do vlasů.

KAPITOLA DRUHÁ

GREY

Pozdní odpoledne nese na svých bedrech všechnu váhu slunce, ale mně to nevadí, protože ve stájích panuje klid a já jsem tam většinou sám jen s jedním čeledínem.

Tady mě nikdo hledat nebude, což vítám.

Paže se mi lesknou lepkavým potem, který přitahuje kousky hlíny a slámy, kterou přehazuju vidlemi. Odpolední vedro před večerem ještě zesílí, ale už jsem si zvykl. Worwickovy turnaje otevírají až po západu slunce a kromě mě a Tycha tu není ani živáčka. Jakmile se setmí, ožijí stáje hlasy mužů volajících na koně a hádajících se o zbraně k vypůjčení na samém konci uličky. Když začne pití téct proudem a aréna se naplní senzacechtivým publikem, zavládne tu ohlušující vřava.

Teď je ale všude prázdno a stáje si žádají pořádnou očistu. Do extravagantního luxusu na Železné růži, když jsem ještě byl velitelem Královské gardy Uhlíkova, to tu má daleko.

Tycho si při kydání hnoje něco prozpěvuje, ale jeho melodie je tak tichá, že ji přehluší i koňský dech. Na svůj věk moc nevyrostl, je

samá noha a samá ruka, a tak vypadá spíš na dvanáct než na čtrnáct, ale je hbitý a umí vzít za práci. Slámové vlasy mu visí kolem obličeje až někam k bradě a brání slunci, aby Tycha bodalo do modrých očí.

I mladý čeledín má líná odpoledne rád, jen z jiných důvodů než já. Když začne chlapům šplouchat v břicho pivo, hledají po turnajích snadnou zábavu. Nejednou jsem zaslechl, jak někdo Worwickovi za mladíkovu společnosti nabízí peníze. A Worwick o tom vážně přemýšlel.

Není divu, že se ten kluk rychle naučil na sebe příliš neupozorňovat.

Já jsem ho posledních pár týdnů začal učit sebeobraně, aby se nemusel pořád schovávat.

„Kolik ti ještě zbývá?“ houknu na něho.

„Tři,“ odpoví mi a otreše si předloktím čelo. „Zatracený vedro!“

Vykouknu z okna stáje a zadívám se na slunce. Do jeho západu už zbývá jen pár hodin. „Vezmu ty tři za tebe a ty mazej k Uvrčenému psovi. Jodi říkala, že jí tento týden přivezou ze Stříbroluny kraby.“

Kluk vyklouzne z boxu. „Sokole, Jodina taverna je přece na druhém konci města!“

Sokol. Za celé tři měsíce jsem si na své nové jméno ještě nezvykl. Odhrnu si potem spleené vlasy z čela a usměju se. „Tak to aby sis prospíšil. Krabi na páře stojí měďák za kus.“

Tycho si povzddechne, ale za moment už slyším, jak jeho chodidla pleskají o udupanou podlahu uličky. „Až vyhraju, objednáám si jich celej *tucet*,“ houkne přes rameno.

Jenže on nevyhraje. Ani s náskokem, který jsem mu dal.

Přece jen mě ale pomalu začíná dotahovat.

Když jsem sem přišel, ještě jsem si léčil rány z poslední bitvy s Lith a noční můry mi celé týdny kradly spánek, takže jsem se budil

vyčerpaný a zesláblý. Většinu energie jsem spotřeboval na čištění zbraní a úklid stájí.

Jakmile jsem se ale vylízal z nejhoršího, začal mě monotónní život ve stájích nudit. Chyběla mi neustálá fyzická práce u Královské gardy a pár hodin s vidlemi a hadrem se nikdy nemohlo vyrovnat každodennímu šermířskému tréninku a vojenskému cvičení. Nakonec jsem si navykl vstávat před úsvitem, uběhnout si v ranním šeru kolečko kolem města nebo šplhat na žebříky připevněné na sloupech nesoucích střechu arény.

Netuším, jak dlouho mě Tycho tajně sledoval, než jsem ho přistihl, ale určitě jsem ho vyhmátl dost brzy, protože jsem se ještě bál vyzrazení. Ten kluk měl štěstí, že jsem toho rána nechal nůž doma.

Nebo jsem měl štěstí já sám? Moje vybroušená technika boje by na sebe jistě upoutala nechtěnou pozornost, a pokud by sem kdokoli přijel hledat výborného šermíře, nehodlal jsem riskovat, že někdo ukáže prstem na mě. Občas si sice z dlouhé chvíle zašermuju cvičnými zbraněmi s Tychem, ale vždycky si dávám pozor, abych používal jen nejzákladnější techniku a nechal ho občas vyhrát.

Venku skřípne vůz a klapnou těžká kopyta chladnokrevníků. Hrubý hlas zahřímá: „Tycho! Sokole! Pojdte se podívat, co tu mám!“

Worwick. Povzdychnu si. Mohl přivést cokoli od kusu ledu přes zrezivělý hřebík až po mrtvolu rybáře.

Vzhledem k tomu vedru doufám, že to není to poslední.

Vyjdu ze stáje a otru si dlaně o kalhoty. Na voze leží obrovská bedna větší než urostlý chlap zakrytá kusem látky přivázaným v rozích k nákladu. Koně se lesknou potem a od hub jim kape pěna.

Worwick je vždycky div neuštve. Než se rozběhnu na druhou stranu města, budu je muset vytrít. Zdá se, že Tycho dnes přece jen vyhraje.

Worwick se zubí, jako by objevil královský poklad. Samou radostí div nesekočí z kozlíku, což se vzhledem k jeho postavě nestává každý den. Z kapsy vytáhne kus hadru a otře si upoceně čelo. „Tak tomu neuvěříte,“ zafuní, „budete koukat jako sůvy!“

„Tak co tam máš?“ přemůže mě zvědavost.

„Kde je Tycho?“ Worwick div nevíská nadšením. „Chci vidět, jak se na to bude tvářit.“

Na cestě do hospody na kraby, které navíc budu muset zaplatit, pokud to budeš ještě dlouho protahovat. „Poslal jsem ho do města pro mast pro koně.“

„To je ale škoda,“ povzdychne si zklamaně. „Tak to mi asi bude muset stačit jen tvůj kukuč.“

Já na jeho nález asi příliš reagovat nebudu a Worwick to dobře ví. Myslí si, že jsem klidšas bez představitosti. Jenže já jsem strávil příliš mnoho času ve službách prince – ať už v lidské či nestvůrné podobě –, abych se ještě divil něčemu, co teď Worwick vytáhne z rukávu.

Není to špatný chlap, jen trochu neotesaný a lačný všeho, co mu přinese nějaký peníz navíc. Jako veliteli Greyovi by mi ho bylo líto.

Jako Sokol ho prostě trpně snáším.

„Tak ukaž,“ pobídnu ho nakonec.

„Pomoz mi odvázat to plátno.“

Provazy jsou napnuté a zašmodrchané rovnou na dva uzly. Už rozvazuju druhý roh, když si všimnu, že na mě Worwick tiše zírá.

To je celý on. Když druhý uzel povolí, odhrnu plachtu.

Pod ní je klec a já se dívám... na neznámou bytost.

Má téměř lidskou formu s tmavě šedou kůží podobnou podmráčené noční obloze. Ze zad jí trčí provazem spoutaný pár křídel a na podlaze klece leží stočený dlouhý ocas. Z nohou a rukou přišere raší ostré drápy a na hlavě zplihle leží chomáč potem splepených černých vlasů.

Nehýbe se to.

„Bože,“ vydechne Worwick. „Snad mi to po cestě nechcíplo?“

„Pokud to ještě není mrtvé, rozhodně brzy bude,“ zamračím se na svého chleboďárce. „Jak dlouho jsi to zvíře měl zakryté?“

„Dvě hodiny.“

„V tomhle vedru?“

„Panebože,“ zakryje si Worwick překvapeně ústa dlaní.

„Potřebuje napít.“ Když se Worwick nehýbe, seskočím z vozu a doběhnu do stájí pro vědro.

Když se vrátím, zvíře ještě stále nehybně leží. Vylezu na vůz a kleknu si ke kleci. Šedivý hrudní koš se pomalu zvedá. Aspoň, že to ještě dýchá. Naberu vodu do dlaní a prostrčím ruku mřížemi, abych zvířeti navlhčil tvář. Má nos podobný lidskému, jen o něco užší, a mohutnější čelist. Voda zanechává na kouřové kůži vlhkou stopu.

„Co to je?“ zeptám se Worwicka. „A kdes k tomu přišel?“

„Je to škraboš,“ vysvětlí Worwick hrdě. „Řekli mi, že ho chytili někde na dalekém severu v ledových lesích až za Syhlskou nížinou. A já ho vyhrál v kartách! Dnes se na mě usmálo štěstí, chlapče!“

Škraboš. Pamatuju si, že mi jako malému klukovi někdo podobné povídačky vykládal, ale už nevím, co přesně mi říkali. „Myslel jsem, že škraboši jsou jen mýtus. Strašák pro děti.“

„Jak vidíš, tak ne.“

Znovu naberu vodu do dlaně a vyliju ji na škrabošovu tvář. Potom na něj zamlaskám jako na koně. Zvířeti se zachvějí víčka, ale nepohne se.

„Věřil bys,“ žvaní dál Worwick, „že chtěli dva měďáky jen za podívání? Hanbáři.“

Povyťáhnou obočí. Soucit většinou není Worwickovou silnou stránkou. „Souhlasím.“

„Tak vidíš! Lidi by určitě dali i pět měďáků, aby takového škraboše viděli!“

Aha. A je po soucitu.

Když naberu potřetí, tvor sebou cukne a jeho ústa se natáhnou k vodě. Drápy škrábnou o podlahu, jak se zvíře pokouší dostat blíž. Každý jeho pohyb je těžký a bolestivý. Zmocní se mě lítost.

„Pomalů,“ zašeptám jemně, „jen se napij.“ Podávám mu na dlani vodu. Jestli to tak půjde dál, budu si muset zajít pro naběračku.

Škraboš se zhluboka nadechne, chřípí se mu zavlní a z hrudi unikne zachroptění. Přistrčím mu ruku tak blízko ke rtům, jak mi jen mříže dovolí.

Zvíře otevře černé oči bez bělma a chrapot se rychle přemění v zavřčení.

„Pomalů,“ zašeptám znovu. „Já ti přece neub...“

V tu chvíli mi škraboš chňapne po ruce. Jsem rychlý, ale tahle potvora je rychlejší. Než vytáhnu ruku z klece, zaboří se mi do masa ostré tesáky. Vytrhnu se jim, ucouvnu, zakopnu o vědro a jen tak tak se vyhnu pádu z vozu.

Worwick vykulí překvapeně oči a potom vyprskne smíchy. „Ještě dobře, že tu jsi ty, a ne Týcho. Ten by se určitě neodvážil strčit ruku do klece.“

Sakra. Ze zápěstí mi crčí krev a rána štípe, jak se do ní dostal pot a špína.

Škraboš se zatím stáhl na druhou stranu klece. Když si ho tak prohlížím, neujde mi, že je to samec. Toho by si ale všiml i slepý. Nenávidně si mě měří a cení zuby v temné hrozbě.

„Teď si na vodu budeš muset počkat,“ pokrčím rameny.

„Co bych s ním podle tebe měl dělat?“ zeptá se Worwick.

Povzdychnu si. Bolí mě pokousané zápěstí a kručí mi v žaludku.

Budu muset doběhnout pro Tycha, abychom se stihli vrátit do soumraku. Jinak bychom si to pěkně vypili.

„Hlavně bychom to neměli nechávat na sluníčku. Odvezeme ho i s vozem do arény,“ poradím mu. „Po turnaji si budeme moct lámat hlavu, co s ním dál.“

„Jsi dobrý chlap, Sokole,“ poplácá mě Worwick po rameni. „Kdybys mě potřeboval, budu u sebe v pracovně.“

Jsem to ale šťastlivec.

Tycho sedí u baru a zubí se jako měsíček na polosnězenou porci krabů. Je ještě brzy, takže se toho v taverně příliš neděje, a tak má Tycho bar jen pro sebe. Vypadá tak spokojeně, že jsem skoro rád, že Worwick přivezl to zvíře a zdržel mě.

Nemůžu si pomoci a úsměv klukovi oplatím. „Jen abys nám nezpychl.“

Tycho se nadšeně zašklebí na Jodi, mladou ženu za barem. „Myslím, že si jich dám ještě tucet. Tady Sokol platí.“

„Jak si přeješ,“ usměje se Jodi a v zlatohnědých očích jí zasvítí veselé plamínky.

Ironicky frknu. „Už jen z toho, co máš před sebou, ti bude špatně. A já tě domů neponesu.“

„Já vím,“ přisune mi tácek s kraby. „Ta druhá půlka je pro tebe.“

Vyskočím na stoličku vedle něho a Jodi mi po baru pošle čistý talíř a příbor. Můj běh městem byl nekonečný a únavný, takže mě skoro přešel hlad, ale nakonec si stejně jednoho z hromady krabů vezmu. Tycho je většinou tak zakřiknutý, že mu nechci kazit moment chlapecké radosti.

Jodi se opře o bar. Hnědé vlasy jí visí až k pasu a jejich záplavu občas krášlí osamělý copánek se zapletenými pírky a kamínky. Její opálené tváře zdobí pihy a mezi předními zuby má roztomilou mezířku. Když se opře přede mě o bar, div jí z blůzky nevypadnou bujné vnady. Potom se zářivě usměje.

Nemůžu tvrdit, že by to se mnou nic nedělalo, ale musel jsem si ženskou společnost tak dlouho odříkat, že už snad sám ani nevím, jaké to vlastně je, když mě nějaká přitahuje.

Ne. To není pravda. Pamatuju si na Harper. Na její laskavé oči, nekonečnou houževnatost a teplou ruku pod svou dlaní, když jsem jí ve sněhu ukazoval, jak správně házet nožem.

Tehdy byly ale podobné pocity tabu a tabu jsou i teď. Myšlenky na Harper mi nepomůžou, a tak je rychle zaženu.

„Vino, nebo pivo?“ zeptá se Jodi.

„Vodu,“ odpovím, nožem naprasknu krunyř a vysvobodím z něho jemné masíčko. „Pokud budeš tak hodná.“

„Ty nikdy nepiješ,“ našpulí rty.

Pokrčím rameny. „Tycho už mi tady projedl všechny úspory.“ To sice není pravda, ale moje hlava si s alkoholem příliš netyká. V královských službách byl zakázán, a když jsem si přece jen jednou dal říct a vypil s Rhenem lahev vína, málem jsem skončil pod stolem. Teď když jsem Sokolem, bál bych se, že v opilosti vyradím všechna svá tajemství.

Nebo ne? Když jsem byl velitelem gardy, pořád jsem měl pocit, že se můj život skládá ze dvou dějství. Předtím jsem byl mladý sedlák, který se jen snažil o to, aby jeho rodina přežila.

A pak jsem se stal vojákem a staral se zase o královskou rodinu. Z mých vlastních příbuzných se stala jen vzdálená vzpomínka někde v hlavě místo opravdových lidí, s nimiž jsem kdysi žil a měl je rád.

Teď se můj život přehoupl do třetího dějství. Hrad a kletba, jež součástí jsem byl, pomalu bledne. Sám ani nevím, co ještě zbylo z velitele Greye.

Jodi přede mě postaví sklenici vody. Jedním loknutím jí do poloviny vyprázdním, otřu si ústa ubrouskem a pustím se do druhé krabí nohy.

„Jíš jako šlechtic,“ pronese zamýšleně Jodi. „Předtím jsem si toho ani nevšimla.“

Moje prsty zaváhají, ale nakonec se donutím nakrojit další kruh. Jodi se neplete. Skutečně jím jako člověk vychovaný ke stolování s urozenými pány.

Pokusím se tedy jíst trochu neohrabaněji, ale asi to vypadá křečovitě. Navíc hrozí, že si s takovou brzy uřežu prst. Usměju se na Jodi a Tycha přátelsky šťouchnu do žeber. „Spíš už sis zvykla na ochmelky, kteří rvou maso od kosti zuby.“

Tycho se plaše usměje. „Já aspoň nejsem opilej!“ Jeho oči padnou na provizorní obvaz na mém zápěstí. „Co to máš s rukou?“

Odlomím další krabí nožku, ale tentokrát to udělám rukama, protože vím, že mě Jodi sleduje. „Worwick má nového mazlíčka.“

„Mazlíčka?“

Než stihnu odpovědět, rozletí se dveře taverny s takovou silou, že prásknou do protější zdi. Dovnitř se nahrne půl tuctu ozbrojených chlapů v brnění se zlatorudým erbem Uhlíkova.

Nejsou to gardisté, jen obyčejní vojáci. Celý ztuhnu, ale nakonec se donutím vrátit k jídlu. Tycho taky podezřele umlkne. Asi má své vlastní důvody.

Najednou si přeju, aby se mi u pasu ještě houpal meč. Moje prsty automaticky ovinou rukojeť nože.

Asi se jen zbytečně plaším. Na vojáky jsem se sice podíval jen

koutkem oka, ale žádnou známou tvář mezi nimi nenašel. Kromě toho by mě stejně nikdo nepoznal. Mám teď delší vlasy a neholil jsem se, ani nepamatuju.

S kapkou štěstí mě nikdo hledat nebude, ale nemám to, jak zjistit.

Jeden z mužů přijde k baru a hodí na něho minci. „Jídlo a víno pro mé lidi,“ přikáže.

Jodi si shrne peníz do kapsy a vysekne pukrle. „Hned to bude, pane.“

Ten voják žádný pán není, což mu jeho společníci dají hned pocítit. Dva z nich na něho od stolu u dveří posměšně hvízdnou.

Voják hodí další minci na pult, odkašle si a řekne: „Děkuju.“

„To já děkuju,“ usměje se Jodi, když po ní hrábne, a spiklenecky na mě zamrká.

Do úsměvu se musím hodně nutit, protože mám teď jiné starosti. Co tady ti chlapi asi dělají? K hranicím to je ještě kus a v tomhle městě člověk jinak na vojáka nenarazí, jak je týden dlouhý.

Jeden z mužů se zarazí a upře na mě oči.

Usrknu si ze sklenice a potězkám v dlani nůž. Mohl bych mu ho vrazit do krku, ani by nemrkl. Moje ruka si ten pohyb dobře pamatuje. Moje vrhací nože byly o poznání těžší, takže...

„Co to máš? Kraby na páře?“ vytrhl mě z přemýšlení voják. „Něco takového jsme nejedli celé věky.“

Odkašlu si a donutím dlaň pustit nůž. Když promluví, zní to ochraptěle. „Jodi dělá nejlepší kraby ve městě.“

„Tak to jsme tu správně.“

Konečně se na něho podívám. Musím ten pohled riskovat, aby voják nevyčítal, že něco skrývám.

Má tmavé vlasy, brunátný obličej a pořádně hřmotnou postavu. Nikdy v životě jsem ho neviděl. V srdci se mi okamžitě rozlije úleva,

a tak se ulehčeně zhluboka nadechnu. „Nebudete toho ani trochu litovat,“ odpovím. „Cestujete daleko?“

„Nahoru na sever do Hutchinsovy kovárny,“ řekne voják. „Máme tam nějaké vyřizování.“

„Samozřejmě,“ kývnu a svezu se ze stoličky. „Tak šťastnou cestu, vojáku,“ hodím ke svému talíři hrst mincí. „Pojď, Tycho, zpátky do práce.“

Ačkoli jsme ještě nedojedli všechno, co bylo na tácku, následuje mě Tycho bez protestů ke dveřím. Vyjdeme ven na žhnoucí slunce.

Než se dveře zavřou, zaslechnu hlas jednoho z vojáků: „Zatraceně, kapitáne. Lidi se nám bouří už ve všech městech. To ty zvěsti o pravém dědici. Šeptá si o něm celé království.“

Popadnu Tycha za rukáv a se zatajeným dechem poslouchám v naději, že se mi k uším donese ještě něco.

„Co asi princ udělá, až ho najde?“ přemítá další z mužů.

Kapitán si odfrkne. „Dost pravděpodobně mu setne hlavu. Král je mrtvý a na jeho místo nastoupí korunní princ. Nenechá přece nějakého cizince...“

Dveře se teď ale zavřou a nechají nás s Tychem samotné v odpolední výhni.

„Tys z těch vojáků nebyl úplně ve své kůži, co?“ podívá se na mě mladý čeledín.

Vůbec se mi nelíbí, jak mě má přečteného. „Ty ale taky ne,“ oplátím mu výpad.

Tycho se začervená a odvrátí hlavu.

Měl jsem raději mlčet. Snažil jsem se jen odlákat jeho pozornost, ale nemusel jsem se do něho tak obouvat. „Závody zpátky do stájí?“ nadhodím.

„Myslel jsem, že už nemáš v kapse ani měďák.“

„Pokud vyhraješ, vykydám za tebe zítra všechny tvoje boxy.“

Tycho se zazubí a vystřelí jako šipka, aniž by vzal v úvahu vedro a svůj plný žaludek, takže počítám, že ho dohoním nejpozději ve chvíli, kdy bude někde v půlce cesty zvracet kraby.

Jdu tedy volným tempem dál.

Král je mrtvý.

Na trůn usedne korunní princ.

Korunní princ by *měl* usednout na trůn. Něco mě neočekávaně bodne u srdce. Kdysi jsem přece přesně z tohoto důvodu odpřisáhl věrnost Rhenovi. Chtěl jsem být součástí něčeho většího, než jsem sám.

A teď se tu plácám po prašných ulicích Rillisku a vydělávám si na živobytí jako obyčejný čeledín. Já, utajený nevlastní bratr korunního prince Uhlíkova. Pohřešovaný dědic, který se nechce nechat objevit.

Můj život teď neslouží vůbec ničemu.

KAPITOLA TŘETÍ

L I A M A R A

Už pěkný kus cesty se dívám z okna kočáru. Vzduch na téhle straně hor je tak těžký, že lituju, že jsem se z královských šatů nepřevlékla raději do vesty a kalhot. Krása okolní krajiny mi ale za trochu nepohodlí stojí. Za horami se v Syhlské nížině rozkládají lány rovné zemědělské půdy, přerušené jen občas nějakým městem a jednou úzkou řekou. Uhlíkov oplývá údolími, lesy a rozmanitým terénem.

Také tu leží pár spálených měst, jejichž popel opustili naši vojáci poté, co se matka poprvé neúspěšně pokusila Uhlíkova zmocnit.

Kdykoli mě taková ruina uhodí do očí, rychle raději upřu pohled na interiér kočáru. Nechci se dívat na zkázu, kterou sem přinesli moji lidé. Kdysi jsem si myslela, že to můžu změnit, ale potom matka prohlásila dědičkou trůnu moji mladší sestru.

Ta teď sedí naproti mně s nezúčastněným pohledem, jako by ji nedojímalo ani počasí, ani krajina za okny. Nolla Verin si ve stínu něco vyšívá červenou a stříbrnou nití. Jak ji znám, jistě to bude nějaká ozdoba pro koně.

Sestra by určitě od sutí zrak neodvracela. Nolla Verin se totiž nebojí ničeho.

To proto jednou usedne na trůn ona, a ne já.

Nolla Verin se pobaveně pousměje. „Lio Maro, je ti jasné, že v nás budou vidět nepřátele?“ řekne syssalsky, naším rodným jazykem.

Nemůžu odtrhnout oči od bujné zeleně za oknem. „Matka se pokusila Uhlíkov srovnat se zemí. Proč by nás měli vidět jinak?“

„Jen si říkám, že ze sebe děláš snadný cíl, když tu civíš z okna s otevřenou pusou.“

Sklapnu čelist, usadím se zpět do sedadla a nechám závěsy klesnout přes okna kočáru.

Nolla Verin se znovu usměje. „A to všichni říkají, že ty jsi z nás dvou ta chytřejší.“

„Jak jinak. I když se mi to líbí podstatně víc, než když říkají, že jsem ta *udělanější*.“

Sestra se tiše zasměje. „Napiš mi jejich jména. Až budu královnou, nechám je pro tvou radost všechny popravit.“

Až budu královna.

Usměju se a doufám, že si sestra nevšimne stínu smutku v mé tváři. Ne, já jí nezávídím. Už dávno jsme si se sestrou slíbily, že se budeme podporovat, ať už si matka vybere kteroukoli z nás, a i když je jí teprve šestnáct, není vhodnější dědičky matčiny koruny. Nolla Verin se s lukem a šípem v ruce v podstatě narodila. A to ani nemluví o meči! A stejně jako naše matka neváhá cokoli z toho použít. Umí zkrotit i toho nejdivočejšího koně ve stájích, takže k ní králové ze širokého okolí posílají hřebečky na výcvik, jen aby se mohli chlubit, že jim je vychovala královská dcera.

Nolla Verin s naší matkou také sdílí sklony k rychlým, tvrdým soudům.

A přesně proto jsem teď smutná. Moje sestra se při myšlence na popravu směje.

A nevtipkuje.

Její podobnost s matkou tím ale nekončí. Jsou obě stejně stavěné – drobné, mrštné a ohebné, prostě dokonalé válečnice. Já mám po matce jen zrzavé vlasy. Ty moje mi sahají až k pasu, zatímco matka je nosí kratší. Nolla Verin na hlavě nosí havraní hřívu. Já nejsem ani drobná, ani útlá, takže když na mě někdo na královském dvoře chce být hodný, mluví raději o mojí inteligenci, zatímco ti druzí na plná ústa vykřikují do světa, že starší princezna je poněkud „hrubě stavěná“.

Sestra se vrátila k vyšívání. Její prsty po látce létají jako vážky. Pokud je nervózní, nedává to na sobě znát.

Naše družina není velká. Sorra a Parrish, moji osobní strážci, jedou vzadu. Tik a Dyhl, strážci mojí sestry, se drží uprostřed a vpředu klušou čtyři strážci naší matky.

„Co když princ matčinu nabídku odmítne?“ zeptám se.

Nolla Verin odtrhne oči od vyšívání. „To by byl blázen. Naše vojska by tu jeho trapnou zemičku roznesla na kopytech.“

Znovu se podívám z okna. Zatím mi nepřišlo, že by byl Uhlíkov trapný. Kromě toho se princ Rhenovi už podařilo zahnat naše vojsko horským průsmykem zpět do vnitrozemí, a tak je snad obezřetnost na místě.

„Hmmm,“ protáhnu, „a ty si vážně myslíš, že to ničení přesvědčí Uhlíkovské, aby s námi pracovali na budování vodních cest, které tak nutně potřebujeme?“

„Tak se to naučí naši lidé.“

„Ale určitě by jim to šlo rychleji, kdyby to odkoukali od někoho, kdo to už umí.“

Sestra si panovačně povzdychne. „Ty bys je snad pěkně poprosila a přinesla jim oříšky a med.“

Odvrátím hlavu a zadívám se z okna. Raději bych skutečně požádala klidně o pomoc, než se hned oháněla mečem, ale to mi okamžitě zase připomene, proč na trůn usedne Nolla Verin a ne já.

„Kdyby na to přišlo, můžeme jich pár nechat naživu,“ pokrčí rameny sestra. „A pak nám ještě rádi pomůžou.“

„Pokud ale matka domluví spolupráci, mohou žít *všichni*.“

„A to se taky podaří. Teď když je nestvůra prince Rhena pryč...“ zamyslí se Nolla Verin. „Naši špehové donesli, že lidé v Uhlíkové začínají pochybovat o jeho právu na trůn. Pokud si tu pitomou zemi chce nechat, bude muset přistoupit na naše podmínky.“

Pragmatismus sám. Našpulím ret. „A co když se ti nebude líbit?“

„To je snad jedno ne?“ protočí oči sestra. „Pokud jde o tohle, klidně se vyspím i s někým, kdo se mi nelíbí.“

Začervenám se nad její smělostí. „Ty už jsi to někdy...?“

„Ne, ještě ne...“ zvedne oči a její prsty se na chvíli zastaví. „A ty?“

Zrudnu ještě víc. „Samozřejmě že ne!“

Nolla Verin vykulí oči a potom vyhrkne: „Tak bys to asi měla vyzkoušet první a říct mi, co mám čekat. Nemáš náhodou dlouhou chvíli? Hned zavolám Parrishe! Nebo se ti víc líbí Dyhl? Ráda vám přenechám kočár a...“

Zachichtám se a hodím po ní brokátový polštář. „Tak na to teda zapomeň!“

Uhne před polštářem, aniž by přestala vyšívát. „Jen po tobě chci sesterskou solidaritu.“

„A co uděláš s princovou snoubenkou?“

„S princeznou Harper?“ utáhne Nolla Verin steh a zakončí uzlíkem. „Ta si taky může spát, s kým bude chtít.“

„Ty jsi zdrženlivost sama, sestřičko.“

Nolla Verin si jen netrpělivě povzdychne. „Toho se nebojím. Jejich spojenectví neznamená vůbec nic. Od chvíle, kdy se Uhlíkov měl spojit s tajemným Dýsí, už uplynuly tři měsíce a vojska pořád nikde. Matka si myslí, že princ ke svému lidu nebyl úplně upřímný, a já s ní spíše souhlasím.“

V tom se shodneme. Zatímco Nolla Verin tráví svůj čas na cvičišti, mně se věnuje matčina hlavní rádkyně Clanna Sun a hustí mi do hlavy informace o vojenských strategiích a spletitých příbuzenských vztazích královských rodů. Posledních pár měsíců se zdálo, že princ Rhen dává dohromady armádu, která by nás mohla ohrozit, ale nakonec z toho nic moc není. Překvapuje mě jen to, že se ještě pořád dvoří té princezně z Dýsí, když jim vojenské spojenectví nevyšlo. Uhlíkov je slabý, a tak se bude Rhen muset spojit se zemí, která mu nabídne dost podpory, aby Uhlíkov mohl nerušeně rozkvétat.

Se zemí, jako je Syhlská nížina.

Závěs na okně se zhoupne a odhalí další spálené ruiny. Stáhne se mi krk. Tudy taky prošli matčini vojáci.

Znovu se podívám na sestru. „Proč si myslíš, že nám princ vůbec dopřeje sluchu?“

„Matka má informaci, po které pase,“ odpoví sestra, zatímco její ruce hbitě kmitají nad látkou. „Pamatuješ si, jak k nám do Křišťálového paláce přišla ta čarodějnice?“

Jak bych mohla zapomenout na krásku s alabastrovou pletí, hedvábnými havraními vlasy a šaty v té nejsytější modři? Když se poprvé objevila a tvrdila, že je čarodějnice, matka se jí vysmála. Smích ji ale přešel ve chvíli, kdy ta žena srazila k zemi jednoho ze stráží, aniž by se ho vůbec dotkla. Potom matka svolila k audienci a ty dvě spolu zmizely do vedlejší místnosti na celé hodiny.

Nolla Verin a já jsme si o tom jen tiše šeptaly. Člověk nemusel excelovat v dějepise, aby věděl, že všichni kouzelníci byli z ledových lesů Íšelasy vyhnáni už dávno. Kouzlem se jim podařilo přejít Mrazivou řeku a pokusili se usadit v Syhlské nížině, ale moje babička to odmítla. Proto hledali útočiště v Uhlíkově, kde dostali azyl, ale poté, co se pokusili podvést krále, byli všichni popraveni.

Kromě... té čarodějnice, která si našla cestu k nám do paláce.

„Jistě,“ řeknu, „ta byla poslední.“

Moje sestra zavrtí hlavou. „Právě že nebyla. Zdá se, že přežil ještě jeden. Řekla mi to matka, když jsme se včera večer chystaly na cestu.“

Samozřejmě že se matka svěřila sestře, a ne mně. Protože Nolla Verin je dědička trůnu.

Nezávidím jí – bude z ní výborná královna.

Polknu. „Takže někde žije ještě jeden?“

„Ano. A ta žena ho hledala.“

„Proč?“

„Protože ten člověk je víc než pouhý kouzelník,“ propíchne jehlou látku a šarlatová nit zahoří na bílém hedvábí jako krvácející rána. „Je to skutečný dědic uhlíkovského trůnu.“

„Opravdu?“ otevřu překvapeně pusou.

„Ano,“ bleskne jí v očích. Nolla Verin miluje štávnaté drby. „Ale princ Rhen netuší, kde ten muž je.“

Takový skandál! Kouzla v Uhlíkově vidí stejně neradi jako my u nás v Syhlu. Jestlipak už o tom vědí Rhenovi lidé? A jak na to asi budou reagovat?

Napadne mě, že už takhle budu žít celý život a sbírat informace o válčících královstvích, jako pes hledá zbytky masa pod řeznickým špalkem.

Těžce polknu. „Víš matka, kdo ten dědic je?“

„Ne. Než odešla, zmínila se ta čarodějnice, že identitu dědice zná jen jediný člověk.“

„Kdo?“

„Velitel princovy stráže,“ udělá sestra uzlík a ukousne nit. „Jmenuje se Grey.“

Když padne soumrak, jsme už na míle daleko od posledního města, a tak matka poručí zastavit a utábořit se na noc. Kdybychom cestovali po Syhlské nížině, postavili by nám velké, pohodlné stany, ale tady v Uhlíkově na sebe nesmíme příliš upozorňovat.

Nolla Verin a já spolu sdílíme úzký stan. Sorra s Parrishem, moji strážci, položili na zem deky a polštáře, takže vzniklo pohodlné hnízdečko. Tak blízko jsme si se sestrou nebyly od doby, kdy jsme byly ještě malé holčičky, takže jsem za to zdánlivě nepohodlí vděčná.

Sestra už se natáhla na polštáře a rošťácky přivřela oči. „To jsou ale měkké deky. Určitě do nich nechceš skočit raději s Parrishem?“

Do tváří mi stoupne horkost. Jedna věc byly žertíky v soukromí kočáru a druhá opakovat je, když nás od muže, jehož se týkají, dělí jen tenká celtovina. Když sestru matka jmenovala dědičkou, dodala jí odvahy. Já jsem zase přišla o část svého sebevědomí.

„Pššš,“ syкну.

Zubí se teď ještě pobaveněji. „Jen jsem se zeptala. Určitě by to byl daleko zajímavější večer.“

Očima zavadím o Parrishovu siluetu na druhé straně plátna, a potom se přisunu blíž k sestře. „Myslím, že se mu líbí Sorra.“

„Vážně?“ povytáhne obočí Nolla Verin.

Upravím si deku a předstírám znuděný hlas, protože nechci, aby si sestra utahovala z mých stráží. „Už dlouho mám to podezření.“

A daleko víc než to. Před rokem jsem je při slavnostech zimního slunovratu nachytala za palácem, jak se líbali. Rychle se od sebe odtrhli, v očích jim zářilo tisíc hvězdiček a Sorra byla celá zrůžovělá.

„Jen klidně pokračujte,“ řekla jsem jim, otočila se a utekla dřív, než si všimli, že se taky červenám.

Na mě se tak, jak se Parrish díval na Sorru, ještě žádný muž nepodíval. Myslela jsem na jejich polibek daleko déle, než bych kdy nahlas přiznala.

Sorra je chladná, vzdálená a přísná jako všichni ostatní strážci. Pevně spletený cop z hnědých vlasů má schovaný pod brněním a na těle žádné ozdoby, ani kajalovou tužku na oči, ani zdravotnické náramky, přesto se její krása nedá přehlédnout. Parrish je stejně štíhlý, útlejší než většina mužů, ale je rychlý a šikovný. Většina lidí si myslí, že je mlčenlivý, ale já vím, že si jen dává pozor na pusu. Když jsem se svými strážci sama, bývá veselý a vtipný a Sorru rozesměje i pouhým pohledem.

Moje sestra se na mě pátravě zahledí a potom skoro neslyšně zašeptá: „Lio Maro, tobě se Parrish líbí?“

„Cože? Ne! Samozřejmě, že ne!“

Zvědavě sleduje moji tvář. „Nebo se ti snad líbí Sorra?“

„Ne,“ podívám se jí do očí. „Já bych chtěla...“ Odmlčím se a utrápeně si povzdychnu.

„Koho?“ zahihňá se a posune blíž. „Honem, tohle mi *musíš* říct!“

„Chtěla bych, aby mě nějaký muž chtěl,“ začervenám se o ještě o něco víc. „Ráda bych měla společníka.“

„Eh,“ přetočí se zklamaně na záda. „Jsi přece princezna, Lio Maro. Chtějí tě všichni.“

A v *tom* se právě plete. Žádný muž na dvoře netouží po ženě, která raději diskutuje o strategiích a antické mytologii, než předvádí svůj um na bojišti nebo na parketě. „Já ale nechci, aby mě někdo chtěl jen proto, že jsem dcera Karis Luran. Nepotřebuju zájem člověka, který si myslí, že mu na matčině dvoře přinesu politické výhody.“

„No, nic jiného ale ženy našeho rodu pro muže neznamení.“

Mluví tak prakticky a zdá se, že ji to ani netrápí. Možná že ani nežertovala, když mluvila o tom, že by se vyspala s princem. A ne-divila bych se, kdyby nabídka, že si to můžu jít zkusit první, abych jí pak řekla, jaké to je, myslela smrtelně vážně. Třeba to moje sestra bere jen jako další z královských povinností, pouhou dovednost, kterou je třeba vypilovat.

Klesnu na deku vedle ní a zadívám se nahoru na ztemnělý celtový strop. „To proto mám daleko raději muže v mých příbězích.“

„Ty suché stránky tě ale v noci nezahřejou.“

„Ty jsi ale sprostáčka,“ zahihňám se a otočím se na ni.

Sestra udělá oplzlé gesto a zazubí se. Plesknu ji po ruce a ona se rozesměje.

Vím, že z ní bude výjimečná královna, ale chci si ji zapamatovat přesně takhle – s něžným úsměvem jen a jen pro mě a beze stopy zarytého odhodlání v očích.

Táborem se rozlehne výkřik. Několik hlasů se přidá, a nakonec se odněkud ozve dívčí vyjeknutí. Nějaký muž překotně mluví jazykem Uhlíkova s přízvukem ještě silnějším, než má moje učitelka. Chvilí mi trvá, než rozeznám jednotlivá slova.

„Prosím,“ říká, „neohrozíme vás. Nechte nás projet.“

Nolla Verin už vyskočila ze stanu a já jsem jí v patách.

Naši vojáci postavili ohniště, nad kterým na rožni visí několik ulovených zajíců. Jídlo teď ale nikoho nezajímá. Tik a Dychl míří

nataženou kuši na muže středního věku, který klečí nad mladou dívkou a chrání ji vlastním tělem. Většinu tváře mu zakrývá hustý vous a vedle něho leží hromádka hnědých kožek.

Matka vstane, její vysoká, štíhlá silueta se vztyčí a nocí probleskne rudá hříva. „Co tu chceš?“ zeptá se.

„Jsem lovec kožešin,“ vysvětlí muž. „Zahlédl jsem oheň a mysl...“ Odmlčí se a poděšeně zalapá po dechu, když Dyhl přijde dost blízko na to, aby mu hrot šípů přitiskl na záda. Kdyby teď zmáčkl spoušť, proklál by jedinou střelou lovce i to děvče.

„J-já... n-nejsem ozbrojen,“ koktá muž.

„Ale máš u pasu nůž,“ odpoví matka. Nůž se muži houpe u pasu všem na očích, a pokud matka něco nesnáší, jsou to hlupáci.

Jeho ruka se pohne, jako by chtěl sáhnout po rukojeti, ale Tik zvedne o kousek kuši a muž zvedá ruce na znamení své neškodnosti. „Ta kudla je tupá!“ vykřikne. Dívka pod ním zakňučí strachy. „Na stahování kůže. Klidně si ho vezměte. Vezměte si všechno, co mám.“

Rozbuší se mi srdce. Minuli jsme všechna ta spáleniště, zkázu způsobenou syhlskými vojáky. Tohle není příliš obydlený kraj, přesto se snažíme pohybovat nepozorovaně, aby o našem příchodu někdo nestihl informovat prince, který by na nás okamžitě poslal své vojáky. Pokud toho lovce kožešin pustíme, mohl by zprávu, že jsme v Uhlíkově, roznést po okolí a útok by na sebe nenechal dlouho čekat. Jak řekla sestra – jsme na nepřátelské půdě.

A to nepřátelství jsme si vysloužili svými činy, ozve se mi v hlavě.

Stejně jako jsem nechtěla vidět výsledky našich útoků na Uhlíkov, nechci vidět ani vraždu toho chlapíka.

Nolla Verin se tváří spíš zvědavě než šokovaně. Čeká, jak si se situací poradí matka.

K mému překvapení se ale matka obrátí na Nollu Verin. „Ať o tvém osudu rozhodne moje dcera, lovcé.“

Sestra se narovná. Není to poprvé, kdy po některé z nás chce matka rozhodnutí, ale tentokrát jsou ve hře lidské životy.

Muž se zadívá na sestru a zpod jeho paže vykoukne vyděšená dívka s tvářemi mokrymi od slz.

„Prosím,“ chraptí lovec, „sporů mezi vašimi lidmi a Uhlíkovskými jsme se nikdy neúčastnili.“

Nevidím sestřin výraz, ale ten muž ano. Ať už v jejích očích zahlédl cokoli, naplní se jeho pohled smutkem. Něžně promluví k dívce krčící se za ním. Děvče zoufale vzlykne.

Vezmu sestru za ruku. „Nolla Verin,“ zašeptám, „nezapomeň, že jsme přijeli jednat o míru.“

Stiskne moje prsty a pevně se na mě podívá. Přála bych si v její tváři vyčíst jiskru nerozhodnosti nebo smutku, že musí učinit tak kruté rozhodnutí, ale nenajdu tam nic.

„Zabij ho,“ poručí Dyhlovi.

Děvče vyjekne. Kuše vystřelí a muž se skácí k zemi. Ani jeho chráněnku už nevidím, takže je střela asi propíchlá oba.

V lese se zase rozhostí ticho.

To ale netrvá dlouho. Nolla Verin se otočí k vojákům: „Posilte hlídky. Ať je vás na nich dvakrát tolik. Nechci tu už žádného *lovce* ani vidět.“

Potom se otočí na patě a zamíří do stanu.

Nemůžu jít za ní. Každý voják tady na mýtině asi cítí můj smutek nad tím, co se stalo.

A matka jistě také.

Odvrátím hlavu od mrtvých těl. Do stanu se vrátit nemůžu, ale můžu se jít projít. Sorra s Parrishem půjdou za mnou, i když nemám

pocit, že bych si jejich ochranu zasloužila. Teď ne. Vklouznu do sametové tmy kolem tábora.

Mezi stromy se v odlesku ohně blýskne něco zlatého. Zastavím se a podívám pořádně.

Zlato to není. Jsou to vlasy. Dívka o něco větší než ta, která před chvílí zemřela s tím mužem. Hlavu má v dlaních a chvějí se jí ramena. Z jednoho ramene jí visí na šňůrce uvázané kožky.

Pláče.

Když se naše pohledy setkají, zalapá po dechu a potom ztuhne hrůzou, ve tváři jí zasnívá panika.

Krátce, skoro neznatelně, zavrtím hlavou. *Ne, chci jí říct, nechod tam, drž se zpátky.*

Uteč!

„Lio Maro!“ ozve se matčino volání.

Neměla bych smutnit nad jedním mužem a jeho dcerou. *Dcerami.* Polknu.

Mělo by mi to být jedno.

Podruhé mě volat nebude, a tak se otočím a čekám pokárání.

Parrish, můj strážce, je už skoro tady po mém boku. Šel za mnou až do lesa, jak bylo jeho úkolem. Stačí se mu podívat do očí a vím, že tu dívku taky viděl. Jeho kuše čeká připravená k výstřelu. Žaludek mi sevře strach.

Zavrtí hlavou stejně chabě jako před chvilkou já. „Neměla bys chodit sama do lesa,“ řekne. „Kdo ví, co tu mezi stromy číhá za nebezpečí?“

Mám co dělat, abych si nahlas neoddechla. Parrish to děvče po lese nahánět nebude.

Moje oči zabloudí tam, kde se ještě před chvilkou skrývala. Teď už je tam jen tma.